

új város

XXVI. évfolyam
02. szám
2014. február
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

Házassági válságok

**AMIKOR FELTŰNIK
A HARMADIK**

Città Nuova GRUPPO EDITORIALE	
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nové mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremx.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novmesto@nextra.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

4 **Mi lenne, ha a megbocsátással kezdenénk?**

5 **A nő: erőforrás**

Interjú

6 **Az öröm elindítja a lét periferiájára**
Salvatore Mazza

Nézőpont

8 **Esti fektetés után**
Frivaldszky Edit
Közösségi stratégiák
Beke Márton

9 **Bevándorlók**
Sudár Balázs

Fókuszban

10 **Amikor feltűnik a harmadik**
Tóth Pál

13 **A házastársi boldogság**
Stipkovits Gábor

Az egészség lelkiisége

14 **Tökéletesnek lenni a szeretetben**
Chiara Lubich

16 **Az élet igéje - A megélt ige tisztává tesz**
Chiara Lubich

Színes riport

18 **Rendkívüli életút**
Prokopp Katalin

Életmód

20 **Szinglik**
Tamara Pastorelli
Elköteleződés
Francesco Châtel

21 **Talajmunka**
Nagy Márta

Aktuális

23 **A béke keresztnevei**
Rachele Marini

Társadalom

24 **Párbeszéd az építészetben**
Körmendy Imre

Fiatalok

26 **Ajándéknak lenni**
Prokopp Katalin

Alkotó

29 **Allergia a köbön**
Annamaria Gatti

Társalgó

30 **Olvasóink tollából**
Tóth Judit

31 **Okos kavics**
Vittorio Sadini

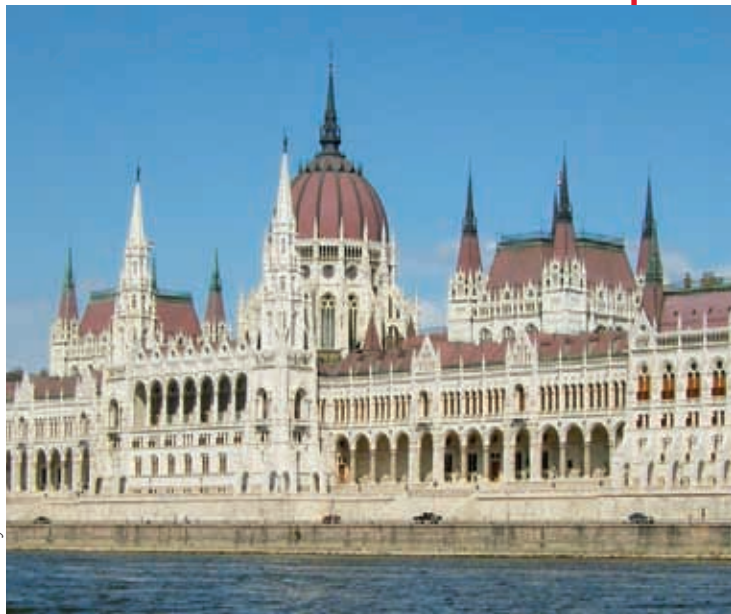
LÁBADOZÓ DEMOKRÁCIA?

Aválasztások közeledtével bizonyára ismét fellángol majd a vita a demokráciáról. Az utóbbi években az ellenzék fő érve a kormánnyal szemben az volt, hogy antidemokratikus, hiányoznak a fékek és egyensúlyok. Aki lábával nap mint nap a magyar aszfaltot tapossa, és nem külföldi lapokból tájékozódik, az tudja, hogy legfeljebb a kétharmados többségből adódó lehetőségek következetes kihasználásáról, egy erőteljesen centralizált kormányzásról, a társadalmi párbeszéd korlátozott érvényesüléséről lehet beszélni Magyarországon, de nem diktatúráról. Amikor a magyar kormány teljesítményét a demokrácia mércéjével mérjük, gyakran elfelejtjük, hogy a demokrácia egészségi állapotáról szóló elemzések a világon sehol sem valami rózsásak. Sok helyen baj van a törvényességgel és az emberi jogokkal, manipulálják a közvéleményt, számos országban nagy a szegénység. Az úgynevezett érett demokráciákban pedig növekszik az elégedetlenség a demokratikus folyamatokkal kapcsolatban. A globalizáció korában számos olyan terület van ugyanis, ahol a demokrácia szabályai nem érvényesülnek. Ezek közül a legjelentősebbek a kapitalista vállalatok. Nem hagyhatjuk többé figyelmen kívül, hogy életünk minősége, emberi méltóságunk és szabadságunk ezekről is függ.

Az Orbán kormány kétségtelen érdeme, hogy felismerte ezt a helyzetet, és volt bátorsága új megoldásokkal próbálkozni. Az is érthető, hogy az útkeresés első szakaszában, egy közép-kelet-európai társadalom adottságait figyelembe véve nem az alulról szerveződő demokratikus folyamatokra épített, hanem erős központi kormányzással próbált érvényt szerezni elképzeléseinek.

A kérdés hosszabb távon azonban az, hogy tekinthetjük-e a demokrácia jelenlegi válságát a fejlődés egyik állomásának, a bennünket érintő korszakos változások következményének, és ebben a perspektívában egyenesen egészséges folyamatnak, amely arra ösztönöz, hogy hitelesebb kormányzási formákat keressünk, amelyek az eddiginél jobban bevonják az állampolgárokat és azok közösségeit?

Külföldön mintegy húsz éve folynak kísérletek arra, hogy a képvisleti demokráciát felváltsák az állampolgárok folyamatos és közvetlen részvételén alapuló de-

Fotó: Pixabay

A demokrácia egészségi állapotáról szóló elemzések a világon sehol sem valami rózsásak.

mokráciával a döntések előkészítésének szakaszában vagy pedig egyenesen a döntések meghozatalában, abban a reményben, hogy ez jobban szolgálja a köz javát, nagyobb egyetértést képes létrehozni a lakosság körében a jó megoldásokat illetően, jobban motiválja az állampolgárokat a közös célok megvalósítására.

Egy fejlettebb demokráciában sokkal hangsúlyosabb szerepet kaphatna az egyes népek kultúrája és történelme és a demokrácia sajátos arcot ölthetne a különböző földrajzi régiókban, így hazánkban is. Ma egyre inkább tudatában vagyunk annak, hogy a részvételi demokrácia sikere attól függ, hogy az emberek helyi szinten képesek-e jól együttműködni és termékeny közösségeket alkotni. Ebben pedig nagy szerepe van a helyi hagyományoknak. A demokratikus intézmények csak akkor működnek egy országban, ha megvannak ezek a közösségi előfeltételek.

Ideális esetben az új kormány ennek a folyamatnak az előmozdítója lesz. ■

Szívünk mélyén nem attól félünk,
 hogy alkalmatlanok vagyunk.
 Szívünk mélyén attól félünk,
 hogy a korlátaink ellenére hatalommal bírunk.
 A bennünk lévő fény ijeszt meg inkább,
 nem a bennünk lévő árnyék.
 És azt kérdezzük: „Ki vagyok én, hogy ragyogó,
 tehetséges, különleges ember legyek?”
 Igazából ki vagy te, hogy NE az legyél?
 Isten gyermekei vagyunk!
 Ha kicsiben játszunk, nem kellünk a világnak.
 Balgaság lenne jelentéktelennek mutatkozni azért,
 hogy el ne bizonytalanítsuk a körülöttünk élőket.
 Mindnyájan arra születtünk,
 hogy ragyogjunk, ahogy egy gyermek.
 Arra születtünk, hogy nyilvánvalóvá tegyük
 a bennünk élő Isten dicsőségét.
 Nem csupán néhány emberben, hanem mindenkiben.
 Amikor hagyjuk, hogy a bennünk lévő fény ragyogjon,
 akkor a körülöttünk élőkben is felragyog.
 Amikor felszabadítjuk magunkat a félelmeink alól,
 akkor a pusztá jelenlétünk felszabadítja a többieket is.

Nelson Mandela

Nelson Mandela szobra a Dél-afrikai Köztársaság nagykövetsége előtt, Washingtonban.

Mi lenne, ha a megbocsátással kezdenénk?

Tudjuk. Elhunyt Nelson Mandela, a nagy öreg, aki nem csak a történelemben írta be a nevét, hanem az emberek szívébe is. A fekete leader mindenekelőtt azt üzent, hogy bocsássunk meg egymásnak és béküljünk ki. Dél-Afrika az apartheid után egy súlyos nehézségektől terhes időszakban képes volt

a megbocsátás és a kiengesztelődés szellemében fejlesztési programokat indítani, mely távlatokban való gondolkodást kért. Nagysága pont abban állt, hogy hitt olyan értékekben, mint a megbocsátás és a megbékélés. Képes volt kitartóan, szinte csökönyösen erre alapozni egy politikai intézményrendszert, gazdasági intézkedéseket, társadalmi és szociális tevékenységeket. Ezeket az értékeket nem politikai taktikázásra használta, hanem színlelés nélkül valóban a szívében ápolta, ezért képes volt rávenni a politikusokat is, hogy köves-

sék a megbocsátás és a megbékélés útját.

Ferenc pápa is fáradhatatlanul hirdeti, hogy pozitív érzéseket kell táplálnunk magunkban. Arról beszél, hogy szívünk ne csak a személyes örömekre legyen nyitott, az annyira vágyott boldogságra, hanem azokra az értékekre is, amelyek képesek a körülöttünk lévő társadalmat megváltoztatni. Még a legkedvezőtlenebb helyzet se tántorítson el bennünket a konstruktív értékek terjesztésétől. Nekünk is, bármelyik nemzethez tartozunk, szükségünk van Mandela konkrétságára. Az elhatározások szükségesek, de nem elegendők. Mindenkinek elege van a választások és a kongresszusok hangzatos ígéreteiből. Az embereknek célok és tervek kellene, biztos pontok a felemelkedés folyamataiban.

Mit jelent 2014-ben Mandela példáját követni nálunk, Európában? Sok mindent fel lehetne sorolni, de csak néhányat említünk: törekedjünk a társadalmi egyenlőtlenség csökkentésére, a politikai ellenfelek iránti figyelmes és tiszteletteljes magatartásra, anélkül, hogy rossz színben tüntetnénk fel őket; kerüljük a dühünkben megfogalmazott erőszakos kifejezéseket, támogassuk a családokat nehéz helyzetükben. Azt is jelenti, hogy nézzünk szembe a migráció problémájával, legyünk nyitottak és befogadók.

Beszélhetünk politikáról, gazdaságról, közéletéről, családról, oktatásról, bármiről: Európában, Ázsiában, a föld bármelyik országában a megbocsátás és a kibékülés az út, mely elvezet az igazi társadalmi kibéküléshez, de a gazdasági fellendüléshez is!

Forrás: Città Nuova, 2014/1

Fotó: Riccardo Bosì

A nő: pótolhatatlan erőforrás az egész emberiség számára

Részlet Ferenc pápa az Olasz Női Központ (CIF) kongresszusi résztvevőkhöz intézett beszédéből 2014. január 25-én

„Az utóbbi évtizedek társadalmi és kulturális változásai közepette társadalmi és egyházi szinten is növekedett a nők részvétele és felelőssége”. Ferenc pápa fogalmazott így a női központ „Plusz lépés – újraszülni az életet, táplálni a reményt” címmel megrendezett 29. országos kongresszusán. Bergoglio, aki már több alkalommal felszólalt a „nő társadalmunkban játszott pótolhatatlan szerepéről, különösen a mások, a gyengék és védtelenek iránti érzékenysége miatt”, örömet fejezte ki, amiért „sok nő van már, aki az emberek, a családok és csoportok lelki gondozása és a teológiai gondolkodás terén is osztozik a papokkal a pasztoráció felelősségében”. Kifejezte vágyát, hogy „az egyházban több teret kapjon, meghatározóbb és szerteágazóbb legyen a női jelenlét” (vö. Evangélium gaudium, 103). Ugyanakkor az új „egyházi”, „civil” és „szakmai” felelősségvállalás nem feledteteti „a nő családban betöltött pótolhatatlan szerepét”. A Szentatya rámutatott, hogy „a diszkrét jelenlét, a női lélekre jellemző érzékenység és gyengédség igazi erő a családok életében, a derűs és harmonikus légkör kisugárzásában”. A család nem csupán „privát szféra”, hanem valóságos „család egyház”, melynek „egészsége és jóléte feltétele az egyház és maga a társadalom egészségének és jólétének”. Felmerül a kérdés, hogyan egyeztethető össze, hogy „hatékonyan részt vállaljanak a közéletben”, ugyanakkor „megkülönböztetett figyelemmel viseltessenek a család iránt”. Ehhez gyakorlatra van szükség a „megkülönböztetés”-ben amelynek előfeltétele nemcsak „a nő társadalomban játszott szerepének tanulmányozása”, hanem az „állhatatos és kitartó ima is”.

Forrás: www.vatican.va
Fordította: Prokopp Katalin

AZ ÖRÖM ELINDÍT A LÉT PERIFÉRIÁJÁRA

FERENC PÁPA EVANGELII GAUDIUM KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSÁRÓL MARIA VOCE, A FOKOLÁRE MOZGALOM ELNÖKE EGÉSZEN RÖVIDEN ÍGY SZÓL: „MINDENRE KITERJED. AZ EGÉSZ EMBERI ÉLETET ÁTFOGÓAN TEKINT A KERESZTÉNYRE, AKI ISTEN NÉPÉNEK RÉSZÉ, EZÉRT MAGA IS EVANGELIZÁL.”

Fotó: Papp Csábor

Mire gondolt, amikor elolvasta a szöveget?

Az volt a benyomásom, hogy ez egy meghatározó dokumentum. Az evangelizációval kapcsolatban nem azt hangsúlyozza, amikor valahol első alkalommal beszélünk az örömhírről, és nem is azt, amikor olyan helyeken igyekszünk újra hirdetni az evangéliumot, ahol régebben a kultúra még teljesen át volt itatva a kereszténységgel. Inkább azt húzza alá, hogy az evangelizáció tanúságtétel, a világ útjait járó keresztény nép tanúságtétele.

A Gaudium et spes óta első alkalommal olvashatjuk az Egyházi Tanítóbivatal dokumentumának címében az öröm szót. Ön szerint ez minek a jele?

Nem csak a címben szerepel az öröm szó. Az egész apostoli buzdítást átjárja az öröm érzete. Olyan öröm ez, melynek az alapja a realitás és az optimizmus. A Szentatya szavaiból kivehető az az öröm, mely Isten szeretetén alapul, amiről mi is tanúskodunk, és aminek élvezői vagyunk. Furcsa is lenne, ha nem lenne bennünk öröm, amikor arról van szó, hogy Isten szeret bennünket. Ez az öröm, ami abból fakad, hogy szeretnek bennünket, arra ösztönöz, hogy mi is szeressünk és átadjuk az örömet másoknak. (...)Erről van szó akkor is, amikor politikáról beszélünk, amikor pénzt osztunk, amikor a szegényekről gondoskodunk, vagy a környezetvédelemmel foglalkozunk.

Mi következik ebből?

Nem naiv, hanem biztos és reális optimizmus, mert olyan elvre alapul, mely meghalad bennünket, embereket. (...) A Szentatya egy alkalommal azt mondta, hogy „ez a kaotikus tömeg az igazi testvériség megtapasztalása lehet”. A Pápa látja a korlátokat és erről beszél is, de látja mindazt a pozitívumot is, ami ebből megszülethet. Mindig megvan a lehetősége, hogy azok a dolgok, amelyek látszólag eltávolítanak Istentől, közelítsék egymáshoz az embereket. Így minden ember közeledik Istenhez, mert a kiindulási pont ez: Isten szeret engem, Isten szeret téged és mivel szeret, soha nem hagy fel a szeretetével, tovább működik az életünkben és az emberek történetében.

A Pápa azt írja, hogy „az egyszerűen konzervatív jellegű lelkipásztorkodásból át kell lépnünk egy határozottan missziós lelkipásztorkodásba”. Milyen „lépésváltást” kér ez, milyen távlatot nyit?

Az Egyház, alapítójának, Jézus akaratának megfelelően missziós, és ezért nem újdonság, hogy a Pápa ezt mondja: menetek kifelé és vigyék el az evangéliumot az egész emberiségnek, az egzisztenciális perifériákra. Ami számomra újdonság, hogy a Szentatya ezt nem úgy mutatja be, mint valami kötelességet, hanem mint a keresztény ember létét. A keresztény azért teszi ezt, mert keresztény. Az életével teszi. Kiemeli, hogy

az Egyház missziós jellege nemcsak néhány ember, hanem az egész keresztény nép sajátja. Isten népéről van szó, aki arra kapott meghívást, hogy egyre jobban megnyissa a határait és egyre inkább átöleljen minden embert, akiért Jézus meghalt és feltámadt. A Szentatya egyszer beszélt a karizmákról, melyeket a Lélek nagy ajándékként adományoz az Egyháznak, és akkor ajándékok, ha az egyházi közösséget szolgálják. A Pápa elismeri ezt az ajándékot és arra buzdít, hogy minden közösség élje meg a saját ajándékát, ami azt jelenti, hogy tegyen tanúságot arról az ajándékról, amit kapott és szolgálja a karizmák közötti kommuniót. Azt is hozzáfűzi, hogy ha az egyik közösség valóban karizmát kapott, akkor nem kell a többiek karizmáitól félnie, csupán Istent kell ezért dicsőítenie.

Ez az Egyházban az egyik legvitatottabb téma.

Erről eszembe jut nekem, aki fokolarina vagyok, Chiara Lubich egy mondata: „Ajándéknak lettem teremtve annak, aki mellettem van, és aki mellettem van, az ajándéknak lett teremtve nekem.” Ezt így is lehetne mondani: A Szentlélek a Fokoláre Mozgalomnak egy speciális ajándékot adott, az egység ajándékát, és ugyanez a Szentlélek minden mozgalomnak más-más specifikus ajándékot adott. Azt az ajándékot annak a bizonyos mozgalomnak adta, de nekem is adta ugyanúgy, ahogy az én mozgalmam ajándéka is ajándék a másik mozgalom számára. Ez megadja a helyes irányt, hogy mit kell tennünk nekünk, mozgalmaknak az Egyházban: az egyetemes testvériséget kell szolgálunk, azt a közösségi Egyházat kell szolgálunk, amit Jézus akar, és ami mindenként magában foglal. Nem csak azokat, akik válaszolnak Jézus meghívására, hanem a többieket is, akik felé a Pápa bizalommal és tisztelettel viseltetik. Sőt, amikor a nagyvállalásokkal folytatott párbeszédről beszél, nyíltan kimondja, hogy az imádság, a kommunió, a természetfeletti való kapcsolat ezekben a keresztény vallástól különböző vallásokban megtalálható kifejezési formái segíthetnek nekünk, hogy jobban megéljük a mi kifejezési formáinkat. Ez egy nagy nyitás, mely hozzásegít, hogy felismerjük a többiekben meglevő jót. Nem csak a keresztényekben, hanem a jóakarátú emberekben, akik velünk együtt a közjóért, a teremtett világ védelméért, az életért, a szabadságért és a közösen elismert értékekért kötelezik el magukat.

Maria Voce a világ minden tájáról összegyűlt fiatalok körében a Budapesten megrendezett Genfesten, 2012 szeptemberében.

Foto: Papp Csébor

Ferenc pápa kitart amellett, hogy az egyházi szervezetek alapos reformjára van szükség, beleértve ebbe a pápaságot is. Mennyire látja ebben a folytonosságot XVI. Benedek pápával és mennyiben van szó új lendületről?

Azt mondják, hogy az Egyház mindig reformra szorul, az Egyház szervezetei is, a pápaság is. Úgy látom, a mostani Pápa óvatos, ahogy ezt a reformot kezeli. A reform, a megújítás nem forradalom vagy megbocsátás, hanem az eddig meglevő megváltoztatása. Amit Ferenc pápa tesz, abban meg lehet ragadni ennek az újításnak az irányvonalát. Az a tény például, hogy olyan bíborosokkal veszi magát körül, akik nem Rómában, hanem az öt kontinensen élnek és elmennek hozzá, hogy elmondják gondolataikat, új dolog. Nem arról van szó, hogy XVI. Benedekben nem lett volna meg az újítás vágya, de tanácsadói azok voltak, akik a közelében éltek és nem olyanok, akik a világ más részeiről jönnek. Tanácsot persze kérhetett másoktól is, de ezzel a formával ténylegesen oda lehet figyelni azokra a kérésekre, melyek a perifériáról, Isten népétől érkeznek, azoktól, akik a föld legkülönbözőbb részein az igazságtalanság, az üldöztetés, a nehéz helyzetek miatt szenvednek. Szeretnék meghallgatni őket, megragadni, hogy mely szükségekre kell az Egyháznak válaszolnia. Ezzel egyidejűleg ott él a bizonyosság, hogy az Egyház mindig ugyanazon a módon válaszol, Isten igéjével, melyet hirdet, megél és amelyről tanúságot tesz.

Forrás: Avvenire, 2014. január 6.

Fordította: Tóth Judit

ÖNSZERVEZŐDÉS

Esti fektetés után

Frivaldszky Edit, Együtt az Életért
Közhasznú Egyesület elnöke

Az „Egy közülünk” állampolgári kezdeményezésre 1,9 millió aláírás gyűlt össze egész Európában. Ez **nagyszerű eredménynek mondható**, hiszen 1 millió aláírás szükséges ahhoz, hogy az Európai Bizottságnak javaslatot terjeszthessünk elő arra, hogy az EU ne támogasson olyan kutatásokat, amelyekben megfogant életeteket pusztítanak el. A jogi procedúrának nem értünk még a végére, de már most megállapíthatjuk, hogy a kezdeményezés gyümölcsöt hozott az összefogás, a tudatformálás és a hálózat-fejlesztés terén.

Többször kérdezik tőlem, hogy voltunk képesek erre, milyen szervezet áll mögöttünk, és ki finanszírozta ezt az akciót. Arra is kíváncsiak, hogy három kisgyermekem mellett hogy jut időm ilyesmire. Sokan abból indulnak ki, hogy az EU a civil működéseket nehéz jogi és gazdálkodási keretbe kényszeríti, amely megfelelő apparátust igényel. A mi esetünkben a dolgok azonban nagyon egyszerűen zajlottak. Tréfásan azt szoktam mondani, hogy elég egy kicsit kevesebbet aludni! Amikor esténként letettem a gyerekeket, kilenc után enyém a pálya, enyém az Internet, csak az a fontos, hogy másnap az ember ne legyen türelmetlen a családjával. Azt tapasztalom, ha képesek vagyunk ráhangolódni arra, amit Isten eltervezett rólunk, akkor igazán szabadok és kreatívak tudunk lenni, rá tudunk mozdulni értelmes célokra. Kell persze némi szervezési-ügyintézési talentum, de az igazi mozgósítást nem én végeztem. Fontos volt a ráhagyatkozás, hogy ha felmerül egy probléma vagy feladat, akkor ne önerőből akarjam azt megoldani.

Volt három-négy ember, akire mindig lehetett számítani, egyik posztolgatott a Facebookon, a másik szervezési feladatokat látott el, a harmadik cipelt és szállított. Utazásra, szórólapokra, terembérletre kaptunk támogatást, de a nagyobb eredmények nem a pénztől, hanem a személyes kapcsolatoktól függtek. Ismert személyiségek, sokszor véletlenül látszó találkozások, nem várt körülmények során álltak vállalkozásunk mellé. Persze kellett hozzá egy kis bátorság is, hogy megszólítsuk ezeket embereket. ■

HELYI HAGYOMÁNYOK

Közösségi stratégiák mentén

Beke Márton, főosztályvezető,
Emberi Erőforrások Minisztériuma

Ha kihívásokat keresünk a mai magyar társadalomban, akkor egyik legfontosabb terület kétség kívül a közösségek fejlesztése. Kulcskérdés az, hogy újra tudjunk közösségi stratégiák mentén gondolkodni és cselekedni, és ne egyedül küzdjünk egy célért, hanem illeszkedjünk valamilyen hálózatba, ahol van igazi együttműködés.

Olyan képesség ez, amelyet elvesztett, elfelejtett a magyar lakosság. A közösségi művelődés intézményrendszere és az e területen civil és egyházi dolgozó szervezetek sokat tehetnek azért, hogy megerősödjön az állampolgári részvétel, és segíthetnek abban, hogy az emberek képesek legyenek reflektálni a körülöttük zajló eseményekre, és ne csak megtörténjenek velük a dolgok, hanem tudatosan reagáljanak azokra. Fontos ismerni településünk értékeit, a természeti és az épített örökségünket, az ott lakó emberekben rejlő tehetséget, közösségi aktivitásunkat, a néphagyományunkat, népszokásainkat. A hagyományoknak és a szokásoknak nagy ereje van, és a gazdasági fejlesztési folyamatokban is erőforrásként tekinthetünk rájuk.

A kérdés az, miként lehet egy ipart, egy vállalkozási folyamatot vagy egy szolgáltató szektort a helyi emberek tudására, akaratára, ismeretére, hagyományaira építeni. A „kívülről hozott” összeszerelő üzemre is szükség van, mert minél hamarabb munkát kell adni az embereknek. Tudjuk azonban, hogy ez az üzem el fog menni néhány év múlva, mert máshol olcsóbb lesz a munkaerő. El kell tehát érni, hogy helyben olyan gazdasági folyamatok induljanak be, amik fenntarthatóak.

A közösségi művelődés tehát végső soron arra irányul, hogy társadalmunk ismerje saját értékeit, erőforrásait, és ennek hasznosulása mentén minél magasabb önrendelkezésre legyen képes. A lényeg az, hogy egy település hosszabb távon ne legyen másoktól függő. Külső erőforrásokra mindenhol szükség van, de nem jó az, ha egy település ki van szolgáltatva ezeknek. ■

IDEGENEK KÖZÖTTÜNK

Azok a gonosz bevándorlók

Sudár Balázs, germanista

Az emberekben alapvetően és kiirthatatlanul benne van a „másoktól” való félelem, és innen nagyon könnyű eljutni addig, hogy a „másikat” hibáztassuk valamiért, ami nem működik. Különösen a gazdag nyugat egyes országában látom ezt létező problémának, ahol ilyen véleményeket olvashatunk: „elvesztem az állásomat, mert ő napi 2 dollárért megcsinálja ugyanazt”. Csakhogy a jóléti társadalom maga gerjeszti a folyamatot. Ha elüldözzük az összes bevándorló munkavállalót, attól még a nyugati irodista vagy szakmunkás, aki autóval jár haza a 3-4 szobás lakásába, nem lesz hajlandó hirtelen „alantas” munkákat végezni, pl. mosogatni. És még ha hajlandó is lenne, a legtöbb tulajdonos nem fog mosogatásért hirtelen napi 5 dollár helyett 100-120-at fizetni. Ergo senki nem fog mosogatni.

Persze, lesz a munkáknak egy kis része, amit a bevándorlók valóban el fognak tudni venni, mert nem puhultak el, ezért alkalmasabbak sok mindenre: pl. az átlag franciával vagy amerikaival ellentétben egy bevándorló beszél legalább két-három nyelvet... De ez az esetek 1%-a sem lesz. Ellenben gazdasági szempontból a munkaerő jelenléte és utánpótlása elengedhetetlen még a status quo fenntartásához is.

Az emberiség hiába jött rá évezredekkel ezelőtt, hogy a kisebb csoportok, népek interakciója van a legjótékonyabb hatással a gazdaságra is (és véleményem szerint a pszichére is), még ezért sem hajlandó túllépni a berögződésen, hogy „az én népem a legjobb” (kezdve a fegyveres elnyomástól egészen a „egyik másik nyelv se tudja azt, amit a miénk” körlevelekig). Aki elég gazdag, elvárja, hogy a többi elismerje a feljebbvalóságát, miközben minden szennyét kitergeti előttük, azok pedig pont emiatt fogják feljebbvalónak érezni magukat – és adott esetben jogosnak a bosszút, ha fordul a kocka. Pedig csak annyi kéne, hogy mindenkit egyformán *embernek* tekintsünk, és a legnagyobb konfliktusok méregfoga ki lenne húzva. Ja, hogy akkor nem te lennél a világ középpontja? És mi lenne ha a változatosság kedvéért ezt is kipróbálnánk? ■

Fotó: Fmvaldszky Edit

Fotó: Bartus Szabolcs

Három kisgyermek mellett is jut idő kezdeményezésekre és hálózatfejlesztésre.

Fontos ismerni településeink értékeit, hagyományait és népszokásait.

Túl kellene lépni az idegenekkel szembeni előítéleteinken.

Fotó: Roberto Catalano

KORUNKBAN ÚJ
ARCOKAT ÖLT
A HÁZASTÁRSI
HÜTLENSÉG, DE ÚJ
UTAK NYÍLNAK A
HÁZASSÁGI HŰSÉG
MEGÉLÉSÉRE IS.

AMIKOR FELTŰNIK A HARMADIK

Párkapcsolatról szóló előadásom után egy plébániánkról ismerős asszonnyal beszélgettem, akinek legyen ebben az írásban Anna a neve. A férjével néhány éve tartó közös gyötrelmükről beszélt, kétségbe esetten keresve, hogy egy „okos asszony” mit tehet-

ne egy ilyen helyzetben. Férje szerelmes az egyik kolléganőjébe, akivel ugyanabban a kutatócsoportban dolgoznak, késő estig bent maradnak, amikor valamilyen határidő közeleg, konferenciákon vesznek részt. „Testi kapcsolat nincs közöttük” – véli Anna, de férjem úgy érzi, hogy nagyon

kiegészítik egymást, számíthatnak egymásra. „Tőle olyat kapok, amit te nem tudsz megadni nekem, és tőled pedig olyat, amit ő nem adhat nekem” – idézi a férjét – „nekem mindkettőre szükségem van, így teljes az életem”. Ez a helyzet régóta fennáll. Eszük ágában sincs elválni, tudatában van-

nak annak, hogy ez milyen negatívan hatna három gyermekükre. A férj részéről nem is úgy merül fel a kérdés, hogy vagy te, vagy ő, hanem hogy te is, meg ő is. Anna persze egyáltalán nem örül ennek, ő a kizárólagosságra vágya, ahogy azt az induláskor megígérték egymásnak.

Posztmodern hűtlenség

Anna történetét nem egy liberális párkapcsolati magazin levelező rovatából másoltam ide. Egy vasárnaponként templomba járó, „hitét tartó”, három gyermekes katolikus házaspár esetével állunk szemben. Nem tudnám megmondani, hogy mennyire egyedi az ő esetük. Annyi bizonyos viszont, hogy megjelenítenek egy terjedő mentalitást, amely némiképp másképp gondolkodik a házassági hűségéről, amint az korábban megszokott volt.

Anna nagy szemeket meresztett, amikor azt kérdeztem, nem gondoltak-e arra, hogy férje munkahelyet változtasson. Vagy ha ott is marad, kérje magát más munkacsoportba, illetve fejezze ki határozottan a „harmadik” felé, hogy nem akar vele intim viszonyt ápolni. „De hát a munkája nagyon fontos neki!” – volt Anna spontán reakciója.

Fokozatosan lett számomra világos, hogy pszichológiai tárgyú olvasmányainak hatására Annában él egyfajta kép az emberi személyiség teljességéről, a természetes belső tendenciáink kibontakoztatásának fontosságáról, a vágyak megtagadásának káros hatásáról. Mivel szerette férjét, nem akarta tőle azt kérni, hogy szakítson „azzal a nővel”. Tudta, hogy férje több gyermekkori trauma után mennyire érzékeny lelkű, és hogy ennek a kapcsolatnak a megszakítása újabb traumát jelentene számára.

Itt már jóval elhagytuk a „klasszikus” házassági válságok földjét, amikor az egyik fél a másik tudta nélkül félre-

lép. Aztán amikor házastársa rájön, kitör a botrány, jön a szétköltözés, a válás, illetve szerencsésebb esetben a megbocsátás, az újrakezdés, a külső kapcsolatok radikális felszámolása. Itt már a Zygmunt Bauman lengyel származású brit szociológus által „cseppfolyós” szeretetnek és „cseppfolyós” kapcsolatoknak a világában járunk, ahol a bizonytalanság, a határozatlanság, a másik feltételek nélküli megértése és elfogadása irányítja a cselekvést.

Fonák érvelés

A hűtlenségnek persze nem csak ilyen megértő formái vannak, sőt valószínű, hogy társadalmunkban még a házasságtörés klasszikus formái élnek, mint ahogy erősen megvan még az egész életre szóló házassági szövetség eszménye is. Látnunk kell azonban azt is, hogy terjedőben van egy olyan gondolkodásmód, amely a kapcsolatokban az őszinteséget, a másik megértését és elfogadását tekinti fő erénynek, és mindent megengedhetőnek tart, amely a partnerek közös bejegyzésével történik, tekintet nélkül bármiféle erkölcsi rendre.

A zavarba ejtő az, hogy a fent említettek a keresztény szeretet megnyilvánulásainak szoktuk tekintetni, Anna történetében ezek mégis negatív előjellel jelennek meg. Fonák érvelésnek tűnik az is, hogy a hármaskapcsolatot a gyerekek érdekében, a család egységének megőrzése miatt tartják fenn.

Otthonos munkahelyek

Egy hétköznapon általában több időt töltünk a munkahelyünkön, mint otthon. Az emberek ösztönös törekvése, hogy az irodában családi légkört teremtsenek, ahol mindenki jól érzi magát. Gyakran esik szó a családjukról, gyerekükről és házastársukról. Szinte észrevétlenül tévedünk olyan területre, amely

inkább családunk belsőbb, intimebb életének a része, és amit nem feltétlenül kellene másokkal megosztanunk. Előfordulhat, hogy egy kollégánk vagy kolléganőnk különleges figyelmet tanúsít mondanivalónk iránt, és kezdjük azt érezni, hogy ő jobban megért bennünket másoknál. Észrevétlen vonzalom szövődik közöttünk, és egy napon arra ébredünk, hogy házastársunkat távol, őt pedig közel érezzük magunkhoz.

A „harmadik” feltűnésének persze több más változata is elképzelhető. Ilyen lehet egy váratlan találkozás első szerelmünkkel, vagy amikor be-tévedünk egy internetes chat-szobába, és ott találunk „rokon lelkekre”. Az érzelmi és virtuális házasságtörések korunk jellemző tünetei, olyan csapdák, amelyekbe könnyen belesétálhatnak olyanok is, akik egyébként komolyan veszik a házassági köteleket, és szándékukban áll életük végéig kitarítani párjuk mellett.

Fotó: Domenico Sfilmaso

A házassági konfliktusok komolyan érintik az ember lelkét és az elszenvedett fájdalmak nehezen gyógyíthatók, de gyógyíthatók, ha tudatosítjuk, hogy szükségünk van Istennel személyes kapcsolatot ápolni.

Nem vagyunk elegek

Anna története is rávilágít, hogy a házasságok hosszabb távon nem tudják megadni egymásnak azt, amire a másikkal szíve mélyén szüksége van. Nem tudják betölteni egymást, és nem tudják beteljesíteni egymás végtelenre törő vágyait, amely tudatosan vagy rejtetten mindannyiunkban ott él. Erre csak Isten képes.

Olyan korszerű lelkiségre van szükségünk, amely a hétköznapi forgatókönyvben is segít személyes, bensőséges kapcsolatot ápolni Istennel. Az őszinteség és a nyitottság igazi megnyilvánulása egy pár életében éppen az lehet, hogy odaajándékozzák egymásnak szívük legmélyét, ahol nap mint nap Isten újdonsága tör elő. Így

a kapcsolatuk mindig új és friss marad, ettől lesznek továbbra is vonzóak egymás számára.

A „cseppfolyós” kapcsolati minta mellett korunk kínál egy másik lehetőséget is a házaspároknak, amit nevezhetünk „erős” vagy karakteres kapcsolati mintának, amely egy komoly személyes és közös lelki életen alapul. Ez egy olyan dinamikát hoz a pár életébe, amely a hagyományos házasságokban szinte teljesen ismeretlen volt. Kiaknázza a házaspár belső erőforrásait, elindítja a közös fejlődés folyamatát, és a házasságot – válságok és megpróbáltatások közepette – egyre magasabb kapcsolati szintre emeli, melyben megtalálják az igazi házastársi hűség zálogát. ■

A házastársi

Fiatalokat kérdeztünk

Tavaly városunkban első alkalommal rendezték meg a Házasság Hetét, sok érdekes programmal, pároknak szóló rendezvényekkel. Önként jelentkező házaspárok a helyi iskolákban „népszerűsítették” a házasságot. Osztályfőnöki órán, általában az osztályfőnök jelenléte nélkül, beszélgettek a házasságról a gyerekekkel. A kezdeményezést kedvezően fogadták a tanárok, de a tanulók is.

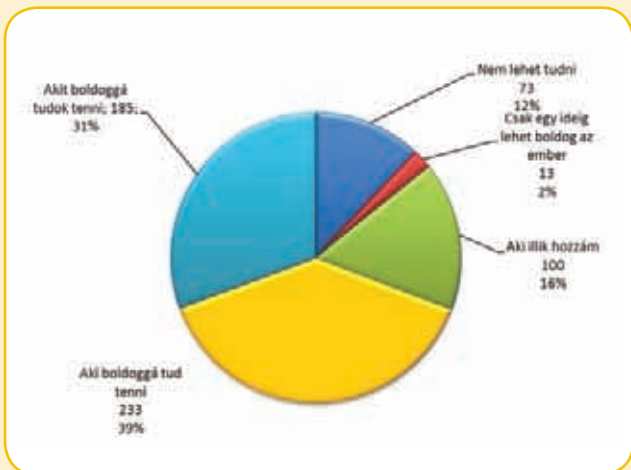
Azért, hogy a házaspár kicsit jobban megismerje az adott osztályt, egy kérdőívet szerkesztettünk, amit a diákok előzőleg kitöltöttek, és ezeket a házaspárok megkapták.

A program után az összes kérdőívet összegyűjtöttük, hogy össze-sítsük őket és megnézzük, hogyan is alakultak a válaszok a iskolánként, illetve a városban összesen. A kiértékelés természetesen nem tudományos igényű, és reprezentatívnak sem nevezhető, viszont öt iskola tizenkilenc végzős osztályának mintegy négyszáz diákja töltötte ki, a város korosztályának véleményét mindenképpen tükrözi. A kérdések a következők voltak: Mi a házasság? Kivel lehetsz boldog? Hogyan érdemes párt választani? Miről nem beszélgetnek a házaspárok? A boldog házasság akadályai. A házasságkötés feltételei. Hány gyermeket szeretnél? Szeretnél-e házasságot kötni?

A felmérésből most a házassági boldogsággal kapcsolatos adatokat közöljük, a teljes anyag az online kiadásunkban olvasható: www.ujvaros.eu

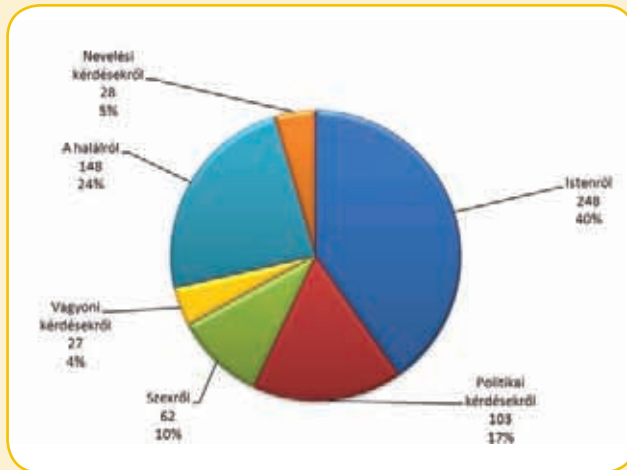
boldogság összetevői

Kivel lehetsz boldog?

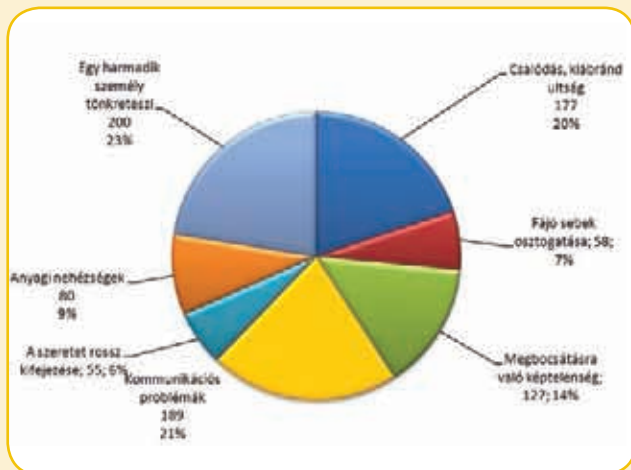
Nagyon sokan egyszerre akarnak boldogságot kapni és adni is. Szerencsére csak tizenhárom válaszoló ábrándult már ki, vagy csalódott.

Miről nem beszélgetnek a házaspárok?

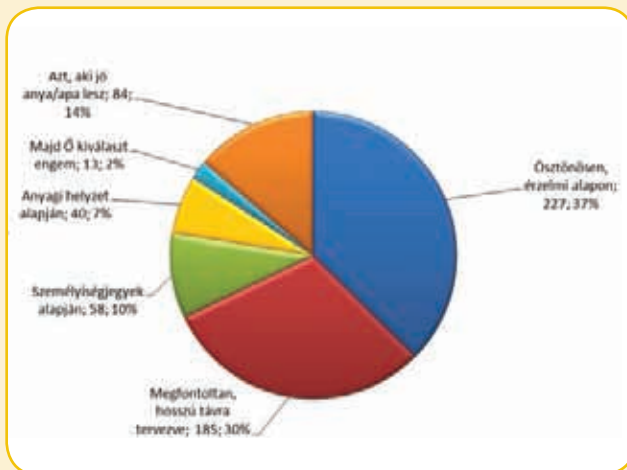
A kérdés nem arra irányult, miről beszélgetnek, hanem hogy miről nem. Tabutéma a halál, és 400-ból 248 családban nem beszélnek Istenről.

A boldog házasság akadályai

A válaszadók fele szerint a házasságokat egy harmadik személy teszi tönkre. Ez nyilván tapasztalat, akár a saját családjukból. Az utána következő ok, a kommunikációs problémák.

Hogyan érdemes párt választani?

Érdekes volt, hogy a válaszadók jelentős része jelölte be az ösztönösen és a megfontoltan választ. Az, hogy négyszáz diákból nyolcvannégyen fontosnak tartják, hogy jövőendőbeljük jó anya vagy apa legyen, értékelhetjük soknak de kevésnek is. Mi ennyire sem számítottunk.

TÖKÉLETESEN LENNI A SZERETETBEN

Ha elkötelezetten törekszünk élni a kölcsönös szeretetet, akkor nem várt felfedezésekre teszünk szert, meglepő és különleges pillanatokat élünk meg.

Ezekben a napokban elolvastam egy tanulmányt, melynek témája: a kölcsönös szeretet a Szentírásban. Látni akartam ugyanis, hogy a Mű élete milyen mértékben felel meg Isten könyve követelményeinek, és hogy legalábbis valamelyest „Isten élő Igéjének” hívhatjuk-e magunkat. Szabályzatunkban ugyanis ez áll:

„A fokolariniknek (és a mozgalom minden tagjának) az evangéliumon alapuló szeretet útján kell járniuk.” Az olvasás közben szerzett első benyomásomat talán így lehetne megfogalmazni: világossá vált számomra, hogy ugyanaz a Krisztus vezetett bennünket, aki mesztere volt a tanítványoknak is.

A tanulmányban pl. ezt lehet olvasni: Az első dolog, amit egy őskeresztény közösség tagjának meg kellett tanulnia, az (Isten és a felebarát iránti) szeretet volt. Ezért mondhatta János: „Szeretteim, nem új parancsot írok nektek. A régi parancs ez, melyet kezdettől fogva kaptatok” (1Jn 2,8).

Vajon a mi esetünkben nem így volt? Nem a szeretet volt-e számunkra is az első, amit megtanultunk élni? Annak idején, 27 évvel ezelőtt, az akkori ismerősi körünkben megforduló keresztények között egészen újszerűnek tűnt a szeretetről beszélni, szinte nem is használhattuk ezt a szót, mert könnyen félreértettek bennünket. Mi mégis örömteli Istentől kapott felfedezésként, kinyilatkoztatásként tekintettünk a szeretetre. A közben eltelt időben fokozatosan ismét „időszerű” lett a szeretet, de nem annyira a szavak, mint inkább az élet által.

A szentek segítségünkre siettek: Assisi Szent Ferenc egyszerűen így kiáltott fel: „Nem szeretik a Szeretetet!”,

Sziénai Szent Katalin pedig a „szeretet tüzeről” beszélt. Mozgalmunk az évek során olyan mértékben fejlődött, amilyen mértékben szeretett. És ismét biztosan nem a tudós fejtegetések és a szép beszédek vitték előre a világban, hanem azoknak az élete, akik feltűnés nélkül, elrejtőzve éltek a szeretetet.

Isten segítségével hűek maradtunk ideálunkhoz, és mivel azon fáradtunk, hogy megéljük a szeretetet, és mindent ebből tanultunk meg, hiszen a bölcsesség forrása a szeretet. Később ezt beletettük a szabályzatba és célunkká tettük, azaz: *tökéletesnek lenni a szeretetben*. A szeretet – mint tudjuk – kölcsönösségre, *közösségre* törekszik. A szeretet teremti meg azt a természetfeletti egységet, mely az embereket egyetlen testté, Krisztus testévé kapcsolja össze. Ezt a kölcsönös szeretetet természetesen azonnal megtapasztaltuk, mert mindnyájunk, az összes első fokolarina ideálja a szeretet volt, és teljesen világos volt, hogy egymás között ezzel kell kezdenünk.

A kölcsönös szeretetnek még egy másik tulajdonsága is újdonságként hatott az akkori keresztények körében, amely azonban számunkra a mozgalom kezdetétől fogva lényegesnek tűnt. A kölcsönös szeretet arra vezetett bennünket, hogy egyféleképpen gondolkozunk; tehát nemcsak az „egy szív”, hanem az „egyetlen gondolat” is megszületett. És ha nem volt meg ez az „egyetlen gondolat”, ez számunkra az egység hiányának jele volt, melyet tehát rendbe kellett hozni.

De helyes volt ez tulajdonképpen? A kereszténység szerinti? Valóban ilyen követelményeket támaszt kereszténységünk?

A szeretet Krisztus testévé kapcsol össze

Fotó: Pixabay

Vizsgáljuk meg ebből a szempontból az első keresztények életét, akiknek Pál ezt írja: „Testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérek titeket: ugyanazt valljátok mindnyájan! Ne szakadjatok pártokra, hanem *forrjatok össze egyazon elvben, egyazon fölfogásban!*” (1Kor 1,10).

A kölcsönös szeretet, mely egy felfogásúvá tesz, az első keresztények számára nemcsak tanácsos, hanem valóságos követelmény volt.

A Szentírás más helyen is beszél erről, hogy egyetértést kíván a keresztényektől. „Egyetérteni” azt jelenti, hogy egy a gondolkodásmódjuk, egy a felfogásuk: Jézusé. Ha Jézus testének tagjai vagyunk, ha Krisztus vagyunk, nem lehet köztünk szakadás, nem lehet véleménykülönbség. Ez azt jelenti, hogy megosztjuk Krisztust. A gondolati egység Pálnál jellemző módon nemcsak a hittételekre vonatkozott, hanem kiterjedt az egész keresztény gyakorlatra. Pál jól tudta, hogy a korintusi keresztények között nem a tan kérdésében volt megosztottság. Mégis figyelmeztette őket, hogy mindennel kapcsolatban jussanak el a gondolati egységre. (...)

Korunkban, mikor mindent összezavar és fenyeget a gondolkodás szabadságának hajhászása, melyre hivatkozva gyakran mindenre a kétely sötét árnyát borítják, az Egyház azt kéri, hogy legalább a hit területén legyen a gondolati egység.

VI. Pál ezt mondta egy pápai kihallgatáson: „Helyeslehető-e a pluralizmus? Igen, amennyiben tekintetbe veszi a zsinat tanítását és amennyiben csupán a hithirdetés *módjára*, és nem *tartalmára* vonatkozik. XXIII. János pápa is nagy nyomatékkal és világosan hangsúlyozta: A hitigazságok a megfogalmazásban változhatnak, fontos, hogy *'jelentésük'* *ugyanaz* maradjon. A pluralizmus nem adhat okot kételyre, kétértelműsége és ellentmondásra; semmi esetre sem segítheti elő a dogmatikus alapigazságok szubjektív értelmezhetőségét olyan módon, hogy ez által a hit azonossága és így egysége veszélyeztetve legyen. Legyünk haladó beállítottságúak, tágítsuk szellemi horizontunkat, segítsük elő a tudomány haladását, de ne romboljunk!

Éppen ma, ebben a helyzetben, mely bizonyosan különbözik az első keresztények helyzetétől, határozottan megmutatkozik annak szükségessége, hogy az Egyháznak visszaadjuk eredeti ragyogását, ahogy azt a zsinat kívánta. Sürgősen szükség lenne egy hatalmas szeretetfolyamra, egy nagy adag szeretet-ideál injekcióra, amely behatol az Egyház minden struktúrájába és a keresztény élet minden részébe, mert a keresztények közötti lelki közösség híján sohasem fogunk eljutni a gondolati egységhez. ■

Chiara Lubich: *Hivatásunk a szeretet. Új Város, 2012.*

A megélt ige tisztává tesz

„Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent” (Mt 5,8)

Jézus a hegyi beszéddel kezdi meg tanítói működését. A Genezáreti-tó mellett Kafarnaum közelében felment egy hegyre, leült – ahogy akkoriban a tanítók szokták –, és beszélt a tömegnek a boldogságokról. Az Ószövetség többször is használja a „boldog” kifejezést: azokat tünteti ki ezzel a jelzővel, akik valamilyen módon valóra váltották az Úr Igéjét. Jézus a tanítványok számára részben már ismert boldogságokat idézi, azt azonban először hallják, hogy a tisztaszívűek nemcsak fölmehetnek az Úr hegyére (vö. Zsolt 24,4) – amint azt a Zsoltár megéneklie –, hanem meg is láthatják Istent. Milyen tehát az a magasabb rendű tisztaság, mely ekkora jutalmat érdemel? Jézus beszédei bőséges magyarázatot adnak erre. Forduljunk tehát hozzá, hogy a hiteles tisztaság forrásából meríthessünk!

„Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.”

„Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek” (Jn 15,3): Jézus szerint ez a megtisztulás leghatékonyabb eszköze. Elsősorban nem a vallási szertartások gyakorlása tisztítja meg a lelket, hanem az Ige. Jézus Szava nem olyan, mint az embereké. Benne ugyanaz a Krisztus van jelen, aki – bár más módon – jelen van az Eucharishtiában is. Az Ige

révén Krisztust fogadjuk magunkba, s ha engedjük őt cselekedni, megszabadít a bűntől, vagyis tisztává teszi a szívünket.

A tisztaság tehát a megélt Ige gyümölcse: abból fakad, hogy életre váltjuk Jézus igéit, melyek megszabadítanak ragaszkodásainktól. Ezek ugyanis elkerülhetetlenül kialakulnak bennünk, ha létünk nem Istenben és tanításában gyökerezik. Előfordulhat, hogy a tárgyak, a teremtmények vagy önmagunk rabjainvá válunk. Ha viszont egyedül Isten áll szívünk középpontjában, minden más elveszíti jelentőségét.

Hogy sikerrel járjunk, jó, ha a nap folyamán többször is azzal a fohással fordulunk Jézushoz, Istenhez, amelyet a Zsoltárban olvashatunk: „Te vagy, Uram, az egyetlen kincsem!” (vö. Zsolt 16,2) Ismételjük el gyakran, főként, amikor a különböző ragaszkodások olyan álmokat, érzéseket, szenvedélyeket ébresztenek bennünk, melyek elhomályosíthatják tisztánlátásunkat és megfoszthatnak szabadságunktól.

Kedvünk támad megnézni bizonyos reklámokat vagy tv-műsorokat? Nem! Mondjuk ezt: „Te vagy, Uram, az egyetlen kincsem.” Ez az első lépés. Ha újra kifejezésre juttatjuk Isten iránti szeretetünket, sikerülni fog kilépni önmagunkból, s így ismét tiszták leszünk. Észrevesszük, hogy egy ember vagy egy munka akadályt gördít közénk és Isten közé, s veszélyezteti vele való kapcsolatunk áttetszőségét? Itt a pillanat, hogy

Ha hitben járunk, megízleljük Jézus jelenlétét már itt a földön.

Fotó: Pinarbay

újra kimondjuk neki: „Te vagy, Uram, az egyetlen kincsem.” Ez segíteni fog abban, hogy megtisztítsuk szándékainkat és visszaszerezzük a belső szabadságot.

„Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.”

A megélt Ige szabaddá és tisztává tesz, mivel szeretet. Hiszen a szeretet az, mely isteni tüzével megtisztítja szándékainkat és egész bensőnket. A Biblia szerint ugyanis az értelem és az akarat a szív legmélyén lakozik.

Az a szeretet azonban, amit Jézus kér, és ami lehetővé teszi ennek a boldogságnak az élését, a kölcsönös szeretet, mely akkor születik meg, ha valaki – mint Jézus – kész életét adni a többiekért. Ez a szeretet magával ragadja a másikat; kölcsönösséget és olyan légkört teremt, melynek legfőbb ismertetőjegye pontosan az áttetszőség és a tisztaság. Mindez Isten jelenlétéből fakad, és csakis Ő képes arra, hogy tiszta szívet teremtsen bennünk (vö. Zsolt 51,12). A kölcsönös szeretetet

élve az Ige kifejti bennünk hatását: megtisztít és megszentel.

Az elszigetelt ember nem tud sokáig ellenállni a világ csábításainak, a kölcsönös szeretet viszont olyan közeget biztosít számára, melyben képes megőrizni tisztaságát és hiteles keresztény életét.

„Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.”

A mindig újra visszaszerzett tisztaság gyümölcse ez: „láthatjuk” Istent, vagyis megértjük, hogy Ő működik személyes életünkben és a történelemben, meghalljuk szívünkben szóló hangját és felfedezzük őt mindenütt, ahol jelen van: a szegényekben, az Eucharishtiában, Igéjében, a testvéri közösségben, az egyházban.

Megízleljük jelenlétét már itt a földön, ahol „a hitben élünk, a szemlélés még nem osztályrészünk” (2Kor 5,7), mindaddig, amíg majd örökre, „színről színre” láthatjuk őt (1Kor 13,12). ■

Nagybetűs ember és nagybetűs orvos

Ezekkel a szavakkal jellemezte Kóczyán Zsófiát főnöke a temetési búcsúztatón. Varjasi Gyula és felesége huszonöt éves házasságuk utolsó három évében rendkívüli tapasztalatot éltek meg gimnazista gyermekeikkel, Tomival és Balázssal, de nem csak velük...

Visszatekintve mi az, ami leginkább megmaradt benned?

Amikor kicsik voltak a gyerekek, különösen is hajszolós életet éltünk. Zsófi a háziasszonyi teendőkön kívül kutatóorvosként dolgozott, én tanítottam. Este készültem a másnapi órákra és gyakran énekkaron voltam, még a lecke átnézése is rá hárult. Mégis, hogy időt szakítsunk napjaink átbeszélésére, reggelenként korán keltünk, Zsófi már kávéval várt, imádkoztunk

– ami mindig sokat jelentett –, majd beszélgettünk. Minden nap felhívtuk egymást telefonon is. Több munkahelyváltás után Zsófi a makói kórházba került. A távolság miatt nehezen egyeztem bele, de Zsófi lelkesedett érte, és valóban sok

szép dolog történt ott. Ő volt a mozgatórugója, hogy létesüljön egy kápolna, és a hospice tevékenység is elinduljon.

Aztán elérkezett 2008 nyara...

Kiderült, komoly betegsége van. Különböző szenvedések jöttek, műtét, kezelése, komplikációk... Mindig adódott újabb probléma, de mindig biztattak, ebből meg lehet gyógyulni.

Tomit, te ekkor még Szegeden voltál?

Amikor már világossá vált, hogy nem csupán egy műtétről meg be-

avatkozásokról van szó, akkor már Pesten jártam egyetemre. Nyilván az volt az első nehéz pillanat, amikor kiderült, hogy anyának már áttéte van. De szinte mindig tudtam reménykedni.

A hosszú és embert próbáló betegség nem törte meg hitét, kedves személyisége nyomot hagyott bennünk. Orvosi pályája mögött ott volt az EMBER, akire mindannyian felnéztünk, akit tiszteltünk, és próbáltunk követni.

Az az odaadás és elhivatottság, mely jellemezte minden tettét, példamutató mindannyiunk számára nemcsak orvosként, hanem emberként is. Főorvosnő munkakörét messzemenően meghaladó feladatokat vállalt a kórház teljes közösségét érintően, mely mind a munkatársak, mind a betegek és a lakosság körében javítja kórházunk elismertségét.

„Amikor az orvosi pályát választottam, egy hivatást választottam. Akkor még nem voltam vallásos. A hivatás szót valóban az orvosi pályára értettem. Az, hogy valaki hivatásszerűen végzi a munkáját, többet jelent, annál, hogy elvégzem a munkámat, s ha befejeztem, hazamegyek. A hivatás megélése azt jelenti számomra, hogy teljes tudással, teljes odaadottsággal végzem ezt a munkát.”

Főorvosnő egy interjúban fogalmazta meg ezekkel a szavakkal ars poeticáját az orvosi pályáról. Azt hiszem, mindannyian tudjuk, tapasztaltuk, hogy ez így van, valóban ilyen volt, így élt közöttünk és így marad meg emlékezetünkben.

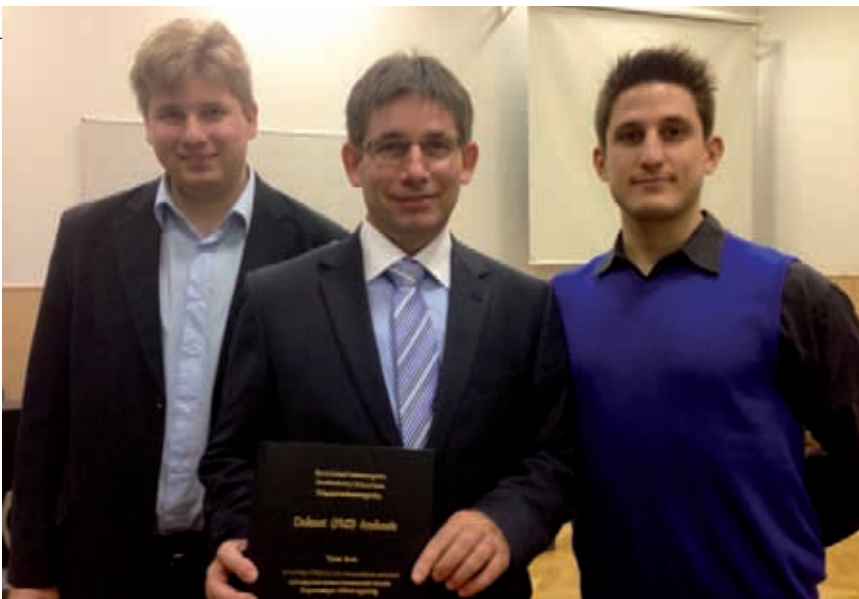
Részlet a makói kórház főorvosának a búcsúztatón elhangzott beszédéből

De miért tudtál kitartani ebben a reményben?

Elsősorban azért, mert nem egyedül voltunk, hanem egy közösségi történetet éltem meg a családommal. És persze ott volt a hitem, hittem abban, hogy Isten akarata történik. Nyilván nem volt könnyű ezt elfogadni. Chiara Luce egy fiatal olasz lány, amikor 18 évesen rákos lett, akkor abban a helyzetben nem azt mondta, hogy elfogadja, hanem, hogy akarja ezt a betegséget. Ez nagyon megfogott. És ahova anya készülődött, arról tudtam, hogy „az egy jó hely”.

Gyula, hogyan tartottátok egymásban a lelket? Hogyan éltétek meg együtt házasságotoknak ezt az utolsó idejét?

Nekem ez állandó fáradtságot jelentett amellet, hogy sok kegyelem is volt benne. Közben, mivel adjunktusi kinevezésem lejárt, el kellett kezdenem a doktori iskolát. Ahogy a fokolár lelkiségben tanultam, igyekeztem a jelen pillanatot élni. Éreztem, hogy most valamennyire viszonyozhatom az ő sok éves szeretetét, amit ebben a helyzetben nem tudott kimutatni. Fontos volt számomra, hogy tudja a hétköznapijait jól megélni. Kegyelem volt, hogy mellette erős tudtam lenni és bízhatni. Gyakran velem volt a lelkiségből valaki, aki segített abban, hogy meg tudjak maradni a szeretetben. Lelki és anyagi segítséget is kaptunk és mindig akkor, amikor éppen nagy szükség volt rá. Az önkéntes férfiak csoportja, ahova rendszeresen járok, nagyon együtt élt velem. Volt olyan, hogy valaki még Budapestről is lejött Szegedre meglátogatni. Összekötő szerepet is kellett játszynom. Sokan szerették volna meglátogatni, de szinte mindig szenvedett és azt kérte, hogy senki ne jöjjön, nem szeretné, hogy így lássák. Meg kellett találnom, mi Isten akarata, tudva, hogy neki már nem sok ideje van hátra, és fontos, hogy találkozhassanak vele. Mondtam, persze, nem jön

Fotók: Várjasi Gyula (főcímlapon) és (2)

senki, de most éppen valaki erre járt. Azt tapasztaltam, hogy végül nagyon fontosak voltak ezek neki is. Amíg a másakra félt, jobban volt.

Mi volt a legnehezebb?

Amikor látszott, már nincs remény a gyógyulásra, mégis elkezdtünk járni egy természetgyógyászhoz, Szegedtől 50 km-re. Élt benne a halvány remény, hogy esetleg meghosszabbíthatja egy kicsit az életét. Hiába mondtam, ez nem segít, ragaszkodott hozzá. Még az volt a jó, hogy a közeli településeken lakik több barátunk, és az ottani orvosi rendelőbe is mehettünk a kezelések között. Amikor jöttünk hazafelé, nem bírt beszélni a fájdalmaitól, ami nekem is nagyon fáj, mert tehetetlen voltam.

És az utolsó napok?

Az utolsó napokat a klinikán töltötte, ahova két atya is átjött hozzá. Rövid, de nagyon mély pillanatok voltak. Utána csodálatos napokat éltünk át, mert most már el tudta fogadni, és el tudtunk köszönni egymástól. Én megköszöntem Zsófinak, amit tett, mondtam neki, nagyon szeretem. Jó volt, hogy előző nap ott voltunk mindannyian nála, az önkéntesek is. Az is kegyelem volt, hogy az átmenet pillanatában a kórházban velem voltak a fokolarinák. Sms-emre ketten a

A PhD cím megszerzésében benne van Zsófi aktív része és minden szenvedése is.

közösségből épp Chiara sírjától választottak, ezekkel a szavakkal: „összéért a mennyország”. Jelzést kaptam, hogy nem kell elkeserednem, mert itt van velem a nagy család, amit a temetésen is megtapasztaltam. Az a sok ember reményt adott. Éreztem, hát lát kell adnom Zsófi életéért, mert ő hozta össze ezeket az embereket. Annak is örülök, hogy ő nem volt hívó, és nem az én érdemem, de megtalálta Istent... és hogy a házasságunkban semmi olyan nem történt, amit az örök élet szempontjából megbánunk volna.

Tom, a temetésen azt mondtad, hogy csak öröm van benned. A halál mégis csak az elmúlásról, az elválásról és a szomorúságról szól, ami érthető is.

Ez igaz, de a halált ilyen módon megélni csak egy élő közösségben lehetséges, a szeretetkapcsolatokban, mert nélkülük nem lehet túllépni ezen. Különben az ember csak veszteséget lát. Vagy amikor van ugyan Istenhite, de nem jól táplált, akkor azt hiszi, hogy Isten ezzel büntette. A szeretetkapcsolatok nélkül esélytelen normális embernek maradni. ■

Egyedül élni

„Az emberek fele egyedül él...,
lehet így valaki boldog?”

aláírt levél

Saját és barátaim tapasztalata alapján az ember szinglivé válhat időlegesen, de akár egy egész életen át is az maradhat. A lényeg, hogy ne tévesszük szem elől, hogy mi az, ami valóban számít és ami valóban képes az embert boldoggá tenni. És ez nem egyenlő a kívülről jövő bombázásokkal, hogy mit kellene tenni, kipróbálni, megélni. És nem is azt jelenti, hogy hullámlovasként száguldozunk a divat vizein, a könnyű és gyors kapcsolatokban, a gyorsaság, a piac által kínált legkülönbözőbb ötletek és érzelmek területén. Nap mint nap azt tapasztalom hogy

Fotó: Domenico Salmasso

Fiatalok

Francesco Châtel

Örökre kimondott elköteleződés

„Mi értelme van felelősségről beszélni ma, amikor – ha még vannak egyáltalán, akik meg akarnak házasodni – az esküvő után néhány évvel úgyszólván elválnak. Papok és szerzetesek is otthagyják hivatásukat. Az a döntés, amit ma valaki helyesnek gondol, holnap már hibás lépésnek tűnik?”

aláírt levél

Az élet és mindaz, ami körbevesz bennünket, úgy tűnik, hogy állandó mozgásban van. Végtelen sok impulzus ér bennünket és ezek sokszor úgy hatnak, hogy kicsinek és törékenyek érezzük magunkat. A tömegkommunikációs eszközök gyorsasága és hatalma egyrészt közelíti egymáshoz a föld különböző pontjait, másrészt annyira összetett és bonyo-

lult helyzeteknek vagyunk tanúi, amelyek inkább bezárnak a magunk kis világába, a múltó pillanatba. Sokakat ez arra ösztönöz, hogy ne kötelezzék el magukat nemhogy „örökre”, de még rövid időre se.

Vannak persze, akik képesek hűségesek maradni döntéseikhez. Sok fiatal, mint te is, értelmet akarnak adni életüknek. Ezek az emberek el akarják magukat kötelezni, akkor is, ha gyakran döntéseik előtt nem gondolják végig alaposan és őszintén, milyen következménnyel jár, ha az első nehézség miatt azon változtatni akarnak. Vannak olyan döntések is, melyek már akkor, amikor meghozzuk őket, bizonyos felelősséggel járnak, de nem állják ki az idők próbáját. Az is megtörténik, hogy a kultúrához, az életkorhoz és az életpasztalathoz kapcsolódó szokások miatt valaki fontos döntést hoz, mert az adott pillanatban az tűnik a legjobbnak, fontosnak érzi, de nem gondol bele a jövőbe, nem tekint egy nagyobb cél felé. Ezek a döntések inkább a jelen igényeit elégítik ki, de nem áll ott mögöttük egy alapdöntés. A döntés világos célt, egy még bejárható utat és olyan motiváltságot feltételez, mely segít, hogy ne fékezzünk le. Olyan igazi szeretetet ez, mely szorosra fűzi a kapcsolatokat, így azok tartósan bizonyulnak, beleágyazódnak az ajándékozás dinamikájába, mely ingyenes és örök. Ahhoz, hogy felelősségről beszélhessünk, életünket egy nagyobb tervbe kell beleillesztenünk, melyben mi vagyunk a főszereplő, de mégis túlmutat rajtunk.

nem kell a világgal rohanni, hanem időnként inkább meg kell állni. Fontos néha csendben maradni, hallgatni és megérteni saját magamat, hogy ki vagyok, mit érzek és mit gondolok a dolgokról. Érdemes erre időt szánni, félelem nélkül, mert ha sikerül összeszednem magamban nem csak azt, ami éppen szépnek, hanem a törékenységet, a félelmet, a fájdalmat, és a kételyt is, akkor megtanulom azt, hogy ne vegyem magam körbe kerítéssel és ne építsek magam és mások közé falakat. Reggelente amikor elmegyek otthonról, és találkozom másokkal, nagyon „különböző” emberekkel, kezdve azzal, akivel együtt utazom a liftben, akkor igyekszem a másik embert bizalommal, nyitottsággal, tisztelettel, kíváncsisággal és szeretettel befogadni. Nem mindig sikerül. Egyedül élek és ezért hajlok a bezárkózásra, a lehangoltságra, sokszor elmerülök a képzeletben. De amikor ki tudok nyílni mások felé, akkor eltűnnek a félelmek, a hibáim miatti önvád, a szerencsétlenség érzése. Kitágul a szívem, sokkal igazabbnak, élőbbnek és nem mesterkéltnek érzem magam. Az ember nem mondhat le az életről azért, mert egyedül él. Az élet annyira szép!

Az ilyen módon létrejött találkozásokban olyan barátságok születhetnek, melyek nem formálisak, hanem a lényegét ragadják meg olyanok között, akiket az élet tett testvérekké. Így épül egy másik család, mely sokkal kiterjedtebb annál, mint amibe születtem, és amely már felnőttként melegségével vesz körül, hiteles és ingyenes szeretettel. Bátorít döntéseimben, segít, ösztönöz abban, hogy mindig menjek előre, lépjek túl az akadályokon. Mivel ilyen társaságom van, ezért nem érzem magam soha egyedül. ■

Talajmunka

Rómába készültünk egy nemzetközi találkozóra, de kiderült, hogy törölték a járatunkat. Először nagyon rosszul éreztem magam. Miért van ez? Senkinek nem jó! De ennek is lehet, sőt biztos, hogy van üzenete. Aztán eszembe jutott, hányszor van ez így máskor, másokkal, és most mi egy lehetünk azok közül, akik valamilyen értelmetlen dolog miatt szenvednek. Aztán ma reggel a misében a Magvetőről prédikált az atya. Többek között azt is mondta, hogy az evangélium, úgy, mint a mag, tele van élettel, amiből akár százszoros termés is születhet, mint a Magvető akárme-

lyik magjából. A baj a földben van, ha nem tud termést hozni. Talajmunkára van szükség: gyomlálásra, arra, hogy megkeressük azt, mikor „forgunk magunk körül”, milyen érzékenykedések, önzések, egyéb okok akadályoznak meg minket abban, hogy jó termést hozunk. Ha megvan a jó talaj, jön a százszoros termés! Arra figyeltem, legyen a mai nap előkészület, hogy amit Rómában hallunk majd, jó földbe hulljon. És nagyon megvigasztalódtam. Arra is gondoltam, milyen jó nekünk, mert azáltal, hogy próbáljuk élni az evangéliumot, „állandó talajmunkánk” lehet.

Nagy Márta

Fotó: Pixabay

PAZ
PARA SIRIA

A béke keresztnevei

Fouad, Hilda, Jamile, Maryam, Yasmína, Nader, Rami, Selim még mindig a bombázások közepette élnek, ami 1070 napja vérezteti ki Szíriát. Ők azok, akik kicsi, de bátor, olykor ösztönös gesztusokkal tartják élön a reményt Homsz, Damaszkusz, Aleppó, Daraa, Ghassanyen utcáin, ezekben az aknavetőktől meggyötört városokban, ahol azonban a testvériségnek még van mondanivalója. Rim damaszkuszi varrónő, és javasolja a varrodában lévő tanoncainak, hogy mondják el a time-out-ot, az imát a békéért. Ő keresztény, tanítványai pedig muszlimok. Luna, Marah, és Yasmína, akik aleppóiak, lekvárfőzéssel és értékesítéssel próbálkoznak. Louis atya a Qara városban élő kis létszámú keresztény közösséggel törődik. Templomát kirabolták. Gyalog jutott át Deir Atiyehbe, hogy segítse az ottani hívőket, de az Assad ellenes fronton egy tűzharcban a katonák fogságába esett. „Nem hagyhattam, hogy a nyáj a farkasok martalékává váljon, de az Úrral haladtam át.” Lapzártánkkor még lélegzet visszafojtva várjuk a Genf 2 néven emlegetett nemzetközi békekonferencia kimenetelét. Január 22-én az érintettek általános közöny közepette ültek tárgyalóasztalhoz. Csak az USA beavatkozás tavaly szeptemberi hírüladása rázta fel az embereket, amikor is ezrek vonultak az utcára, többek között Caracasban, ahol a fotón látható gyermek a béke mellett áll ki, amit még olyan nehéz megvalósítani.

Rachele Marini

Forrás: CN 2014/1

Fordította: Prokopp Katalin

Vége lesz a több mint ezer napos háborúnak?

Párbeszéd az építészetben

Az építészet a települést, az emberi közösséget alakítja, ezért nagy szükség van a párbeszédre az érintett felek között. Szakmai fórum alakult ennek előmozdítására.

Néhány éve a Szépművészeti Múzeum térszín alatti bővítése (amihez megjelent volna a Hősök terén egy beton-tüveg lejárát, és megbontották volna a főlépcső egy részét), látogatóközponttal való fejlesztése már csaknem az építés stádiumába ért, amikor művészettörténészek, muzeológusok emelték fel szavukat az építkezés ellen. Az építészek jelentős része aláírta az ez elleni tiltakozást, mondván az építészeti tervezés az arra felkent építészek dolga, ügye, s abba más ne szóljon bele. Napjainkban a Városligetbe tervezett múzeumi negyed (Múzeum Liget) váltott ki ellenérzéseket sokakból, többek között urbanisztikai és tájépítészeti körökben. De szinte nincs olyan építkezés, ami ne váltana ki vitát a környéken la-

kókból, az érdekeltekből és érintettekből, s ne merülne fel rendre valamiféle gyanú a tervezés és a kivitelezés körül, kiváltképp a közpénzekből megvalósultak esetében.

Miért ez a felfokozott érdeklődés? Miért érzik úgy civilek, laikusok, hogy közők van ezekhez a dolgokhoz, hogy véleményt kell nyilvánítaniuk, hogy „érteneik hozzá”, hogy adott esetben tiltakozniuk kell (még akár egy-egy kivágásra ítélt fához odaláncolva magukat)? Az építészet a várost, a települést alakítja, s mivel a város egyben az emberi közösséget is jelenti, a települések lakói, polgárai méltán érzik úgy, hogy minden építkezés „az ő húsukba vág”, őket személyesen érinti.

Az építészek között

Ezért olyan óriási jelentőségű e téren a tájékoztatás

és ezen túl, még inkább a párbeszéd. Az építészetről folytatandó párbeszédnek sok területe van, egyre tárguló körökben, vagy ha úgy tetszik, különféle irányokban. Az első terület, ahol ennek értelme van, és rendszeresnek kellene len-

A megújuló Széll Kálmán tér egyik látványterve

ni, az a szakmán belüli, az építészek között párbeszéd. Ma hazánkban stílustáborok, „szekértáborok” figyelhetők meg az építészek között, külön folyóiratokkal és egészen minimális átjárással. E párbeszédben érthetnének meg jobban az alkotás mibenlétét, az

Egy elnyert tervpályázat eredményeképpen a tavalyi év során többen együtt dolgozhattunk a Széll Kálmán tér megújításán. Az igen intenzív tervezési folyamat során különösképpen megtapasztalhattuk, hogy milyen sokrétű párbeszédre van szükség egy három fővárosi kerület határán elhelyezkedő, forgalmas városi tér és közlekedési csomópont megújításához, kezdve a szűkebb alkotói (építész-tájépítész) közösségen. Mintegy harminc különböző szakterület vett részt a munkában (vasútépítés, forgalomtechnika, közművek, organizáció, környezetvédelem, geotechnika, statika...), akikkel folyamatosan egyeztetünk. Ezen felül folyamatos párbeszédben voltunk a BKK-val, BKV-val, a Fővárossal, a kerületekkel, a társadalmi- és civil szervezetekkel. A sok szempont integrálása közben sokszor éreztük az alázat és nyitottság fontosságát, hogy a saját építészeti elképzeléseinket is alárendelve találjunk mindenki számára megnyugtató megoldásokat.

Fialovszky Tamás és Jedlicska Gergő, építészek

egyéni gondolatok és az alkotó közösség viszonyát, optimális munkamódszert (hiszen szinte minden építészeti feladaton több építész dolgozik egyszerre és együtt). Közös fedezetnének fel a művészet (jelen esetben alkalmazott művészet) és a szolgálat dilemmáját, meg a művészet és a mérnöki hivatás kettségét, illetve azok összhangosságát.

A társszakmákkal

A tapasztalatcsere azonban nem állhat meg itt: másik tere, köre a társszakmákkal való párbeszéd. Az építész egy ház tervezésében együttműködik statikussal, talajmechanikussal, épületgépésszel, belső építésszel és esetenként még sok szakma képviselőjével, az akusztikustól a különféle technológussig. A várostervező társai a közlekedési szakember, a vízi, ill. az energiaközművekkel foglalkozó mérnök, a tájtervező, a környezetvédelem szakemberei, a

városshociológus, a jogász, a közgazdász, a geográfus, a közösségfejlesztő stb. A tervezés folyamatában szorosán együtt kell működni a települések szakalkalmazottaival (főépítész, városi mérnök, stb.), a települések vezetőivel és természetesen a megbízókkal is.

A társadalommal

Visszaulva az első gondolatokra, a párbeszéd következő, nagyon fontos területe a társadalommal való kommunikáció. Sociológusok csodálkoztak rá az elmúlt években, hogy az építészeket – tisztelet a kivételnek – mennyire nem érdekli azok véleménye, akik számára terveznek, akik lakói, használói lesznek az épületeknek. Patrick Geddes skót biológus, sociológus, geográfus, a mai várostervezés atyja egy toronyból mutatta a város polgárainak a települést, beszélgetve velük annak összefüggéseiről, még a XIX. század végén. Ebből kiindulva vált

egyre elfogadottabbá, evidenciává a participáció (a polgárok részvétele) a településtervezésben. Mindannyiunk tapasztalata testesül meg ebben, hiszen ha valaminek nem csupán elszennvedői vagy nézői vagyunk, akkor azt a magunkénak érezzük, jobban érezzük benne magunkat. Hazánkban is éppen a város- és községrendezés volt az a szakterület, ahol már 1983-ban a tervezés részévé vált a lakossági ismertetés, majd egyeztetés. Az elmúlt idők egyik keserű tapasztalata, hogy nem könnyű a részvevői tervezés, hogy fáradtságos ez a folyamat, s a különböző elképzelések kioltják egymást. A politikában talán éppen ezért erősödött meg a hajlam az autoriter döntési mechanizmusra. Megítélésem szerint ez komoly visszalépés a társadalom fejlődésében, hiszen a közös gondolkodás lehetőségét, a társadalmi felelősségvállalást köti béklyóba.

A politikusokkal

S e ponton értünk el ahhoz a területhez, ahol a párbeszéd talán a legjobban hiányzik: a politika világa. Egyes országokban (Finnország, Benelux államok, Nagy-Britannia, Skandinávia) már száz éve sikerült létrehozni a szakma és a politika párbeszédét, s ott a településfejlesztés egyrészt a választási programok kiemelkedő részévé vált, másrészt a politikusok mintha meghallgatnák a szakmai érveket, s többségükben nem él az a tudat, hogy ők értenek ehhez a szakterülethez is.

Közösségi építészet

Néhány kollégámmal többször összejöttünk, hogy a fenti kérdésekről beszéljünk a párbeszéd és a közösségi együttműködés kultúrájának az elterjesztéséről a szakmában. Van közöttünk építész, urbanista, tájépítész és településmérnök is. Elsősorban magunk között szerettük volna kezdeni, olyan kérdésekre választ keresve, mint a környezet és a természet védelme, a megőrzés és újrahasznosítás kérdésköre, a közterek rangjának visszaállítása (a mai tendencia sokszor a közjavak privatizálása), vagy éppen a közösségi javakra való új odafigyelés. Reményeink szerint a jövőben több kolléga is fog csatlakozni a „Párbeszéd az építészetben” csoport útkereséséhez. ■

Protokopp Katalin szerk.

Fotók: Székely János

A zene az kell

De mitől értékes a zene? Hajlunk rá, hogy jobbak legyünk tőle, már az oda- és egymásra figyelés által is” – hangzott el a 10-16 éves fiatalok, a gen 3-ak és barátaik jótékonyági művészeti estjén. Ötletes a kezdeményezés, hogy nemzetközi találkozójuk finanszírozásának terhéért, legalább részben, levegyék szüleik válláról, és egyben kiváló alkalom, hogy a zeneórán, irodalomórán, kóruson tanult kedvenc művekkel megajándékozzák egymást és az ismerősöket. „Először süti sütésre gondoltunk, de azt már sokszor csináltuk, így eszünkbe jutott, hogy sokan zenélnék köztünk és ezúttal tarthatnánk egy előadást, aminek bevételét fordíthatnánk az utazásunkra” – meséli Kinga, aki hárfajátékával és hangjával is gazdagította az est repertoárját. Elhívta egy barátnőjét is, együtt énekeltek. „Ő is jól érezte magát, és tök jónak tartja ezt az ötletet.” Reginek is fontos ez: „Nekem jó volt, hogy a barátnőim eljöttek és jól érezték magukat.” Édesanyja, Dóra: „Volt egy jól sikerült karácsonyi előadása a gyerekeknek, így adódott az ötlet, hogy vonjuk be néhány osztálytársukat ennek megismétlésére. Mivel a tanító bácsi a művészeti est időpontjában nem ért rá, felelevenítettem 14 évvel ezelőtti gitártudásomat és beálltam én kísérni őket. Nagy öröm volt a közös munka: jó volt látni, hogy az első próbán még visszafogottak voltak, de utána adták magukat.”

Az esten a gyerekek, fiatalok és szülők lelkesedése hamar átragadt mindenkire, barátságos hangulatot teremtve. A különböző hangszerek, korosztályok és stílusok meghatározott rendben váltogatták egymást a színvonalas programban, mely a Valahol Európában dalmával zárult: „A zene az kell, mert körülölel, és nem veszünk majd el. Ha van elég szép, az sokat segít, mert úgysem adjuk fel.” ■

Néhány pillanatfelvétel a január 25-én megtartott szegedi művészeti estről.

Túl a hallgatáson

Nem könnyű elmesélni, hogy mit is élünk Kongóban, ahol folyamatos konfliktus dúl. Amikor gyermekként az egység lelkeségével találkoztam, boldog voltam, mert egy közösség tagja lettem, ahol éltük az evangéliumot. Egyetemistaként azonban egy teljesen más, korrupcióval, csalással, hazugsággal átitatott világgal ismerkedtem meg. Olyan emberekkel, akik a törzsi és etnikai különbségek miatt gyilkolják egymást. Amikor le-diplomáztam, elhelyezkedtem egy szervezetnél, ahol munkámból kifolyólag sokat utaztam az országban és sok-sok ember nyomorával találkoztam, pedig Kongó gyönyörű és ásványkincsekben gazdag ország.

Láttam, ahogy a beletörődés egyre jobban hatalmába keríti az embereket,

és gyakran hallottam ezt a kijelentést: „Ez az ország már halott, nincs értelme, hogy foglalkozzunk vele...”

2012 elején kezembe került Chiara Lubichnak egy mondata, melyben meghív, hogy ne elégedjünk meg a kis dolgokkal és törjünk a magasba. Akkor fellobbant a szívemben a vágy, hogy dolgozzak a változásokért hazámban. Ennek érdekében másokkal együtt mozgósítani kezdtem városunk fiataljait, tájékoztattuk őket arról, hogy milyen elemzéseket végeztünk és hogyan gondolkodunk az ország helyzetéről. Projektet készítettünk, hogy közösen tudjunk reagálni. Kongó függetlenségének (1960) évfordulójára röpcédulákat osztottunk, hogy bemutassuk a problémákat: az igazságszolgáltatás válsá-

gát, a súlyos munkanélküliséget és az ellentmondást országunk gazdag ásványkincsei és a többség szegénysége között. Miközben osztottuk a röpcédulákat két társammal együtt letartóztattak, majd később még két másik társunkat is. Én egy hétig voltam börtönben. Több mint tízszer hallgattak ki, és úgy éreztem, egyre közelebb kerülök a halálhoz. A barátaimmal való egység és sok más fiatal szolidaritása volt az, ami mégis tartotta bennem a lelket ezekben a rettenetes pillanatokban. Egyikük például tudta, hogy a börtön melyik részén vagyok, minden nap arra jött, és hangosan kiabálva tudtomra adta, hogy mindenki támogat. Arra gondoltam, hogy Jézus sem adta fel a kereszten, hanem tovább szeretett. Így én is folytattam a konkrét szeretetet, például elkészítettem az ételt a többi fogvatartottnak, de az öröknek is.

A Fokoláre Mozgalomhoz tartozó fiatalokkal élem az élet igéjét. Ebből értettem meg, hogy a szeretet erejére van szükség ahhoz, hogy igazi változások következzenek be. Ha szeretettel, erőszak nélkül cselekszünk, akkor Isten velünk van.

Mit akarunk? Célunk nem az, hogy szembeszegüljünk egy politikai csoporttal. Azért küzdünk, hogy létrejöhön egy olyan Kongó, melyet jogaik és kötelességeik tudatában lévő állampolgárok alkotnak, akik az igazságért küzdő vezetőket támogatják.

Milyen eredményeket értünk el? Mozgalmunk ma már a mi régiókon túl az ország más területein is ismert, és több mint ötven akciótervet valósítottunk meg, melyekre konkrét válasz is érkezett. A fenyegetések ellenére is élünk és dolgozunk, és biztos vagyok abban, hogy felnövekszik egy népes fiatal kongói generáció, akikben újra él majd a bizalom, és elkötelezik magukat hazájukért.

M. M.

Forrás: focolare.org (2014. január 11.)

Fordította: Prokopp Katalin

ALLERGIA A

KÖBÖN

Szelídke, a tapsifüles már egy hete folyton-folyvást tüsszögött. Vakond Gyuri virágpor allergiára gyanakodott, de Zöldbarát, a bölcs teknősbéka nem osztotta a véleményét, ezért gondolt egyet, vendégségbe hívta magához a kisnyuszt, hiszen egy finom répatorta mellett köztudottan könnyebb elbeszélgetni: „Szelídke! Nekem úgy tűnik, hogy mindig akkor jön rád a tüsszenthetnék, ha valakit boldognak látsz.” És ahogy kimondta a 'boldog' szót, a nyulacska azonnal heves tüsszögésbe kezdett. Zöldbarát most már biztos volt a dolgában, ezért így folytatta: „Nyúl barátom, te egy olyan allergiában szenvedsz, ami nagyon ritka az állatoknál, ám az emberek között annál sűrűbben szedi az áldozatait: ez az allergia (a) KÖB(ön). „Mit jelent az, hogy allergia?” – kérdezte lekonyuló füllel a nyuszi. „Azt jelenti, hogy valami irritál, valamit nem bírsz elviselni, és te bizony nem bírod elviselni mások Örömét... ennek következtében a Kedvességet és a Barátságosságot sem. „Igazad van Zöldbarátom: egyszerűen nem bírom elviselni, ha valaki boldog. De van rá okom, hiszen mostanában minden balul üt ki, rám jár a rúd, és idegesít, ha

valaki az orrom alá dörgöli a boldogságát. Az ördögbe is, egy kis tiszteletet csak kiérdemel az, aki szenved!” Egyetértek veled nyuszi pajtás: a boldogoknak nagyon tapintatosan kell bánniuk azzal, aki szenved. Én a hosszú életem alatt sokmindent átéltem már, örömeket és bánatot egyaránt, de ez megtanított arra, hogy annak is meg kell tennie a maga részét, aki szenved! Nagy szívre van szüksége, mely képes a nagylelkűsége, képes örülni mások örömének. Nem hagyhatja, hogy az irigység rágja és mardossa, inkább fel kell emelnie a fejét, és ezt mondania magának: „De jó, létezik még öröm a földön, nem hunyt ki teljesen! Ha pedig létezik, akkor előbb vagy utóbb az én ajtómon is kopogtatni fog!” Tudod, Szelídke, ha az Allergia (a) KÖB(ön) elharapózik hidegké és keménnyé teszi a szívet, és végül kővé változtatja.” „Jujj, nem akarom így végezni! Hidegen, élettelenül, keményen mint egy kő! Nincs valami gyógyszer erre az Allergia KÖB-re?” „Dehogy nincs! Az ellenszérüm a következő összetevőkből áll: Kedvesség, Önzetlenség, Barátságosság, és persze szelídség... mint ahogy a neved is mutatja, Szelídke. Az ellentéte pedig a mogorvaság, udvariatlanság és undokság.” „Jaj, ne is mondd, magamra ismerem!” „Bizony, de ez már csak a régi képmásod, mert mától fogva ez a régi nyúl nincs többé, ugye?!” „Igen, Zöldbarátom. A segítségeddel szeretném, ha a szívem jó lenne, nagylelkű, kedves... és olyan puha, mint ez a répatorta!” És miközben ezt mondta, rájött, hogy egy picit boldogabb lett.

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Jegyes oktatás másképpen

Az idei program kicsit nehezen indult, mert a rövid ismerkedő beszélgetésekre nem került sor, így semmit sem tudunk a jelentkezőkről a nevükön és az email címükön kívül. Ezért néhány szót írtunk nekik magunkról, többek között, hogy a hit mit jelent a számunkra, és őket is kértük, hogy írjanak néhány sort magukról, amit gondolnak. Nagyon jól sikerült ez az előzetes ismerkedés, sokan válaszoltak, írtak magukról számunkra is lényeges információkat, és örömmel vették, hogy személyesen, még a program előtt megkerestük őket. Az idén különösen is sok nyitott, érdeklődő, lelkes fiatal pár vett részt. Sőt időközben – néhány jegyespárnál a szülőkkel való kapcsolat nehézségeit látva – felmerült, hogy a jegyes esték sorozatának lezárulta után tartsunk még egy ráadás estét, a szülők számára. Meglepően sokan jöttek el, és nagyon jól sikerült. A lezáráskor a kérdésekre adott válaszaikban sok olyat olvastunk, ami óriási öröm volt számunkra, mert a többségük nem a vallást gyakorló hívők közül került ki, de ezt az elején is tudtuk. A szabadon kifejtős kérdésre, hogy a jegyes oktatás alatt hogyan változott az Istennel való kapcsolatuk, sok válasz érkezett, de csak néhányat emelnék ki: „Felkeltette az érdeklődésemet Isten iránt, az Egyház iránt.” „Megér-

tettem, hogy Isten és a Vele való kapcsolat milyen fontos a házasságban.” „Örülnék, ha hitet kapnék.” „Kezdek kicsit visszatalálni.”

S. Mária és Ferenc

Azon a pillanaton is múlt

Az OTP-ben ültem, vártam, hogy engem szólítsanak, amikor bejött egy hölgy, akivel a templomban ismertetett

össze az atya, mert kiderült, hogy súlyos beteg, és a rendelőm közelében lakik. Néha egy-egy injekció beadására van szüksége. Megbeszéltük, hogy eljön, és mi beadjuk neki. Ez a beszélgetés már régebben volt, de a hölgy csak nem jött. Szóval megláttam az OTP-ben, de először az suhant át az agyamon, hogy szépen ülök a helyemen, úgysem vesz észre. De aztán erőt vettem magamon és elkezdtem kicsit beszélgetni. Bízattam, hogy nyugodtam jöjjön el hozzám, és megígérte, hogy felkeres. Azóta már kétszer volt nálam, össze-

geződtünk, és örültem, hogy így alakult, talán azon a pillanaton is múlt.

aláírt levél

Infót kértek

Nem túl későn megyek haza a Szent István körúton és megállít egy fiatalember. Térkép van a kezében és érdeklődik, hogyan tud eljutni az V. kerületi rendőrkapitányságra. Nem értettem, hogy ebben az órában miért szeretne a rendőrségre menni, de elmagyaráztam, mert az utóbbi időben magam is többször jártam ott különböző engedélyek intézése miatt. Ahogy mutattam a térképen, hogyan jut el, még további kérdéseket tett fel, amiből kiderült számomra, hogy inkább beszélgetni akar. A végén pedig hirtelen témát váltott, hogy neki igazából útiköltségre van szüksége, mert el akar utazni egy zalai településre, Mikor mondtam neki, hogy sajnos nincs nálam a pénztárcám, akkor szemem köpött és elszaladt. Ez még nem történt meg velem és elgondolkodtam azon, mi vezet egy embert arra, hogy ilyet tegyen. Nem volt se felindult, se dühös. Folytattam utam hazafelé és csodálkoztam, szinte érthetetlen volt saját magamnak is, hogy nagyon hamar túlléptem a történeteken, visszahelyezkedtem teljes szívemmel a jelen pillanatba, annak újabb meglepetéseibe, feladataiba.

aláírt levél

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál
Felelős szerkesztő: Tóth Judit
Szerkesztő: Prokopp Katalin
Képszerkesztő: Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin
Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt
Nyomtatás:
F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

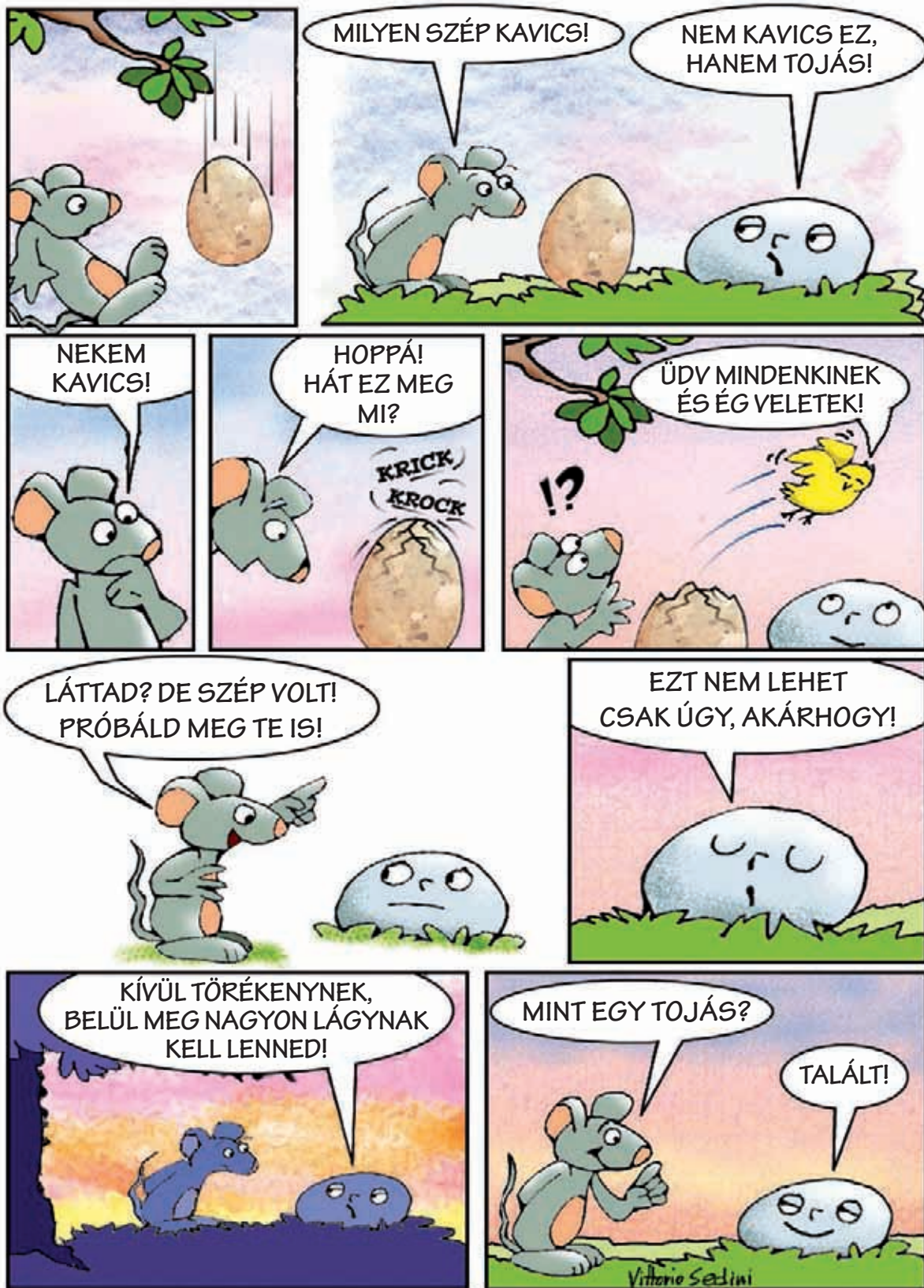
Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft
Külföldre: 35 euró
Támogatói előfizetés: 10 000 Ft
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Amikor feltűnik a harmadik
Cikkünk a 10-13. oldalon.

Fotó: CN

Bácskai Ízek

Ropogós Almaszirom

100%-ig magyar almából,
adalékanyagok nélkül!

Laktat, de nem hízlal!

Magas hőmérsékleten,
különleges technológiával készül,
megőrzi az alma összes
íz- és tápanyagát.

Gyártó: Nasi Pack Kft. Jánoshalma
Internetes rendelés: www.almachips.hu
Kapcsolat: info@bacskaiizek.hu
Telefon: 06-20-5745-357
és 06-70-3329-718

És finom!

Előfizetési díj egy évre: 4 900 Ft
Támogatói előfizetés: 10 000 Ft
Egy példány ára: 480 FT
Megrendelhető OTP átutalással
a név és a laccím feltüntetésével.
Számlaszám: 11705008-20434836

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2014/02

ISSN 0865-0829

9 770865 082008